

ΓΙΑ ΤΟ ΜΗ.Κ.Ι.Ε.

1. Το σχέδιο ΠΔ του ΥΠΕΧΩΔΕ για τη σύσταση Μητρώου Κατασκευαστών Ιδιωτικών Έργων είναι απαράδεκτο και πρέπει να αποσυρθεί. Βασική του στόχευση είναι η **επιτάχυνση της διαδικασίας συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του κεφαλαίου και στο χώρο των ιδιωτικών έργων**, όπως έγινε και στα δημόσια και εξακολουθεί να προχωρά και σήμερα, μέσα από ένα σύνολο νομοθετικών παρεμβάσεων (για τις μελέτες, τις αναθέσεις, τα ΣΔΙΤ κλπ.). Η «σπουδή» της προώθησης του ΜΗΚΙΕ, σήμερα, σχετίζεται άμεσα με την κρίση που αντιμετωπίζει το καπιταλιστικό σύστημα και την ανάγκη αναζήτησης κερδοφόρας διεξόδου για το υπερσυσσωρευμένο κεφάλαιο στον κατασκευαστικό κλάδο, ύστερα από το «ξεφούσκωμα» που ακολούθησε την περίοδο των «παχιών αγελάδων» των Ολυμπιακών και Μεγάλων Έργων. Θα σημάνει επίσης την ακόμα μεγαλύτερη επέλαση του τραπεζικού κεφαλαίου στον κατασκευαστικό κλάδο και τη συντριπτική συμπίεση της μεγάλης πλειοψηφίας των αυταπασχολούμενων και μικρών επαγγελματιών.

Η επίκληση της ανάγκης διασφάλισης της ποιότητας και της οικονομίας στα Ιδιωτικά έργα είναι απόλυτα υποκριτική, την ίδια στιγμή που:

- Βαθαίνει η πολιτική εμπορευματοποίησης της γης, ενώ οι όροι δόμησης και ο χωροταξικός και πολεοδομικός σχεδιασμός υποτάσσεται όλο και περισσότερο στα συμφέροντα των μονοπωλιακών ομίλων,
- Η εμπειρία από τη συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου στα δημόσια έργα δείχνει ότι και η ποιότητα δε βελτιώθηκε, αλλά και το κόστος που διπλο- και τριπλοπληρώνει ο εργαζόμενος πολλαπλασιάστηκε, ενώ τα κέρδη των ομίλων εκτοξεύτηκαν στα ύψη,
- Όχι μόνο δε γίνεται καμία συζήτηση για τα τεράστια κενά και ευθύνες του κράτους, στη σύνταξη προδιαγραφών, στον έλεγχο τήρησής τους, καθώς και της νομοθεσίας κλπ., αλλά, αντίθετα, η πολιτική των κυβερνήσεων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ ήταν και είναι η διαρκής μετακύλιση της κρατικής ευθύνης στις πλάτες του μηχανικού, των εργαζόμενων κλπ.
- Η μονοπώληση της αγοράς των ιδιωτικών έργων, σε συνδυασμό με την υποχρεωτική ασφάλιση για μια 10ετία(!) και την απευθείας εμπλοκή των τραπεζών με τα πιστοποιητικά πιστοληπτικής ικανότητας προς τις επιχειρήσεις του ΜΗΚΙΕ, θα αυξήσουν το κόστος κατοικίας, μετακυλιοντάς το στις πλάτες των εργαζόμενων και των λαϊκών στρωμάτων.

2. Το κείμενο «εργασίας» της Επιτροπής της Δ.Ε., το οποίο παρουσιάστηκε ως πλαίσιο θέσεων του ΤΕΕ για το ζήτημα, **κινείται στην ίδια φιλοσοφία με το σχέδιο ΠΔ του ΥΠΕΧΩΔΕ**. Αποσιωπάται το γενικότερο πλαίσιο στο οποίο είναι ενταγμένη η συγκεκριμένη ρύθμιση (Ν.3316, ΣΔΙΤ, αναθέσεις κλπ.). Παρά τη φραστική εναντίωση και τις οριακές διαφοροποιήσεις, ο πυρήνας της πολιτικής στόχευσης, η προώθηση δηλαδή της συγκέντρωσης και της συγκεντροποίησης του κεφαλαίου και της παραγωγής ιδιωτικών έργων, παραμένει ακλόνητος. Το κείμενο, αποδέχεται:

- Την κατηγοριοποίηση των μηχανικών σε «τάξεις κατασκευαστικού πτυχίου», όπως και στα δημόσια έργα και, μάλιστα – όπως και το ΥΠΕΧΩΔΕ – τη μη ύπαρξη κατώτερου όριου εμβαδού έργου που μπορεί να αναληφθεί σε καμία κατηγορία. Κοινώς, «ο πιο μεγάλος τα χτίζει όλα».
- Την αποσπασματική θεώρηση της κατασκευής σε σχέση με τις υπόλοιπες φάσεις και παραμέτρους παραγωγής ενός έργου, αγνοώντας την συνειδητή κυβερνητική επιλογή, διαχρονικά, για μετάθεση της ευθύνης στις πλάτες του μηχανικού, ιδιωτικοποίηση των δημόσιων ελεγκτικών μηχανισμών, τα μεγάλα κενά σε προδιαγραφές, την ποινικοποίηση του επαγγέλματος, την καθήλωση των νομικά κατοχυρωμένων κατώτατων αμοιβών μελετών, την κερδοσκοπία των μεγαλοεισαγωγέων και παραγωγών πρώτων υλών κλπ.
- Την ακόμα πιο βαθιά διείσδυση του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου στον κλάδο των ιδιωτικών έργων, είτε μέσω της υποχρεωτικής ασφάλισης των μελετών και των έργων, είτε μέσω της θέσης για ελάχιστη κατασκευαστική εμπειρία για να εγγραφεί κανείς στις υπέρ την Α τάξεις. Το δήθεν «επιχείρημα» της ηγεσίας του ΤΕΕ ότι έτσι (δηλ. με το κριτήριο της κατασκευαστικής εμπειρίας) απεμπλέκεται ο

κατασκευαστής από τα γρανάζια των τραπεζών και αποφεύγονται τα κριτήρια της οικονομικής επιφάνειας του σχεδίου ΠΔ, καταρρέει από τα ίδια τα δεδομένα. Π.χ. τα 1000 μ² που απαιτούνται σε βάθος 5ετίας ως ελάχιστη κατασκευαστική πείρα για την εγγραφή στη Β' Τάξη, με ένα μέσο κόστος 1000€/μ² αντιστοιχούν σε ένα κεφάλαιο 1 εκ. € (!)...

Κατά συνέπεια, η «αντίθεση» στο σχέδιο του ΠΔ για το ΜΗΚΙΕ, για την οποία κάνει λόγο η ΔΕ του ΤΕΕ, στο βαθμό που θα βασιστεί στο συγκεκριμένο πλαίσιο, είναι εντελώς ψευδής.

3. Είναι φανερό ότι αυτός ο δρόμος δεν αποτελεί διέξοδο για τα λαϊκά συμφέροντα. Η ουσιαστική αντιμετώπιση του προβλήματος απαιτεί **συνολική και ενιαία θεώρηση όλων των φάσεων του συστήματος παραγωγής των έργων με γνώμονα το σύνολο των λαϊκών αναγκών**, για φθηνά και ποιοτικά έργα που δε θα αποτελούν εμπορεύματα, για την ασφάλεια των χρηστών, των κατοίκων και των εργαζομένων στα έργα, την προστασία του περιβάλλοντος, τη δραστηκή μείωση της λαϊκής επιβάρυνσης.

Η ικανοποίηση αυτών των αναγκών προϋποθέτει **έναν ενιαίο κρατικό φορέα που θα κατέχει τα μέσα παραγωγής**, θα κατανέμει σχεδιασμένα την κρατική χρηματοδότηση και το εργατικό δυναμικό και θα καλύπτει το σύνολο των φάσεων των δημοσίων έργων, στο πλαίσιο του κεντρικού σχεδιασμού της λαϊκής οικονομίας. Ο φορέας αυτός σε συνεργασία με τις Πολυτεχνικές Σχολές και τους επιστημονικούς φορείς, θα αναλάβει τον προγραμματισμό υλοποίησης των έργων σύμφωνα με τις επείγουσες ανάγκες των λαϊκών στρωμάτων (π.χ. αντιπλημμυρική προστασία, αντισεισμική θωράκιση), την ιεραρχημένη κατασκευή μεγάλων έργων, την εκπόνηση κανονισμών και προδιαγραφών, την εκπόνηση ολοκληρωμένων και επικαιροποιημένων μελετών με τη διασφάλιση της αναγκαίας υποδομής για την υλοποίησή τους, την ουσιαστική επίβλεψη των έργων, την περιφερειακή ανάπτυξη, την ερευνητική δραστηριότητα για τη διάγνωση νέων αναγκών, την αλληλοστηριξη με αντίστοιχους κρατικούς φορείς της μεταποιητικής βιομηχανίας παραγωγής οικοδομικών υλικών. Στο πλαίσιο του μπορεί να αναπτυχθεί και συνεταιριστική δραστηριότητα σε επιμέρους τομείς, π.χ. στις επισκευές και τη συντήρηση των έργων.

Οι σημερινές αμυντικές διεκδικήσεις των μικρών επιχειρήσεων και μελετητικών γραφείων (ανεξάρτητα αν δραστηριοποιούνται στα δημόσια ή τα ιδιωτικά έργα), η δικαιολογημένη αγωνία τους να αναχαιτιστεί η επίθεση των μονοπωλιακών ομίλων, θα αποκτήσουν νόημα και δυναμική μόνο αν συμπορευτούν με τον αγώνα του εργατικού κινήματος. Αλλά και οι αγώνες των εργαζομένων για πλήρη και σταθερή εργασία, προγραμματισμό, πραγματοποίηση και έλεγχο των έργων απ' το δημόσιο με γνώμονα τις κοινωνικές ανάγκες, πλήρη ασφαλιστικά και εργασιακά δικαιώματα, ουσιαστικές αυξήσεις, προσανατολισμό των επιθεωρήσεων εργασίας στον ουσιαστικό έλεγχο της εργοδοτικής ευθύνης, θα μπορούν να αποκτήσουν συνέχεια και προοπτική μόνο προς την ελπιδοφόρα κατεύθυνση της κοινωνικής-κρατικής ιδιοκτησίας των βασικών μέσων παραγωγής.

Ορισμένοι ίσως μιλήσουν για «ουτοπία». Όταν όμως η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος αναγκάζει τις αστικές κυβερνήσεις να ξαναθυμηθούν τα κρατικά στεγαστικά προγράμματα ως «διέξοδο», τάχα, απ' αυτήν, ο δρόμος της κοινωνικής-κρατικής ιδιοκτησίας και του κεντρικού σχεδιασμού φαντάζει πιο επίκαιρος από ποτέ...